

Slavnost Narození Páně – ve dne (2025)

1. čtení - Iz 52,7-10

Všechny končiny země uzří spásu našeho Boha.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Jak je krásné (vidět) na horách nohy posla, (který přináší) radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: "Bůh tvůj kraluje!" Slyš! Tvoji strážní pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Sión. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť Hospodin utěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Obnažil Hospodin své svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země uzří spásu našeho Boha!

Mezizpěv - Žl 98,1.2-3ab.3cd-4.5-6

Odp: Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.

Zpívejte Hospodinu píseň novou,
neboť učinil podivuhodné věci.
Vítězství je dílem jeho pravice,
jeho svatého ramene.

Hospodin uvedl ve známost svou spásu,
před zraky pohanů zjevil svou spravedlnost.
Rozpomenul se na svou dobrotu a věrnost
Izraelovu domu.

Všechny končiny země uzřely
spásu našeho Boha.
Jásejte Hospodinu, všechny země,
radujte se, plesejte a hrejte!

Hrejte Hospodinu na citeru,
na citeru a s doprovodem zpěvu,
za hlaholu trub a rohů,
jásejte před králem Hospodinem.

2. čtení - Žid 1,1-6

Bůh k nám promluvil skrze Syna.

Čtení z listu Židům.

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho (božské) slávy a výrazná podoba jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici (Boží) velebnosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje svou důstojností, které se mu trvale dostalo. Vždyť komu z andělů kdy (Bůh) řekl: 'Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil'? A dále: 'Já mu budu otcem a on mi bude synem.' A až bude opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: 'Ať se mu klanějí všichni Boží andělé!'

Zpěv před evangeliem

Aleluja. Zazářil nám posvěcený den, pojd'te, národy, a klaňte se Pánu, neboť dnes sestoupilo na zemi velké světlo. Aleluja.

Evangelium - Jan 1,1-18

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Začátek svatého evangelia podle Jana.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: "To je ten, o kterém jsem řekl: 'Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.'" Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu.

Homilie

Drazí bratři a sestry,

v lidské přirozenosti je hluboce vepsána láska. Každý z nás chce milovat a být milován. Je to přirozené. Nemůže to být jinak, protože jsme stvořeni k obrazu a podobě Boha, který je láskou.

A přesto – jak často se stává, že místo skutečné lásky dostáváme a dáváme jen její náhražky. Podvrhy. Namístitky. Jakoby tumbak místo zlata. Toužíme po lásce, ale nabízíme i přijímáme něco jiného.

Můžeme to říct, jako jeden dospívající:

„Toužil jsem po mléku, a dostal jsem láhev s dudlíkem.

Toužil jsem po rodičích, a dostal jsem hračku.

Toužil jsem po rozhovoru, a dostal jsem televizi... “

Kolikrát i my říkáme totéž – jen jinými slovy.

Kéž by tato noc, tyto svátky, byly připomínkou, že máme milovat opravdově. Že se máme znovu ptát: co je v lásce opravdu nejdůležitější?

A chceme-li pochopit, co je v lásce nejdůležitější, musíme se podívat na Ježíše. On je pro nás nejpřirozenějším a nejpravdivějším vzorem lásky.

Co vidíme? Boží Syn, aby nás spasil, nepřišel s návodem, nepřišel na dálku. Přišel osobně. Přijal lidské tělo, stal se člověkem.

V jeslích neleží kniha s instrukcemi ke spáse. Leží tam živé dítě. Sám Bůh.

A znamením není jen Betlém. Znamením je celý Ježíšův život i jeho smrt na kříži. Bůh neumírá „skrze někoho“, neumírá „místo něj“. Umírá osobně.

Učili jsme se v katechismu:

„Boží Syn se stal člověkem a zemřel na kříži pro naši spásu.“

A právě to je láska – vydat sám sebe.

Z toho bychom měli pochopit jednu zásadní věc: děti nepotřebují především jídlo, oblečení a věci. Potřebují otce a matku. Jejich přítomnost. Dotek. Slova.

A měli bychom pochopit i to, že ten, kdo nás miluje, nepotřebuje tolik naše peníze – potřebuje nás.

Kdybychom přiložili ucho k srdci své manželky, manžela, matky, otce nebo dítěte, slyšeli bychom stále totéž volání:

„miluj mě... miluj mě... miluj mě...“

To je to nejdůležitější. A slyšíme to – pokud jsme to už v sobě nezabili.

Do jedné manželské poradny přišel pár v krizi. Terapeut se zeptal, kdy byli naposledy spolu na dovolené. Ukázalo se, že už velmi dávno. Řekl jim: „Tak letos jed’te.“

Odpověděli: „Nemůžeme. Letos budeme během dovolené rekonstruovat koupelnu.“

Koupelnu opravili. Byla opravdu krásná. Jen je otázka, jak si ji rozdělili – kdo si vzal záchod a kdo umyvadlo – protože už spolu nejsou.

Je třeba umět dávat sebe.

Bůh dal sebe, aby nás naučil dávat sebe. Dával sebe lidem. Dával sebe Bohu.

A i zde je důležité si uvědomit: Bůh nechce především něco od nás. **On chce nás!** Ne naše náhražky.

Možná i Bůh píše svá vyznání. Možná by mohl říct:

„Toužil jsem po setkání, a dostal jsem tvoje sezení v kostele.

Toužil jsem po rozhovoru, a slyšel jsem odříkaný Otče náš.

Toužil jsem po lásce, a dostal jsem dvacet korun do sbírky.“

Kolik lidí je dnes zklamaných láskou. Manželé manžely. Rodiče dětmi. Děti rodiči. Čekali něco jiného. Často jsou to velká dramata. Někdy rozchody. Někdy zničené rodiny.

Někdy o tom lidé mluví. Někdy jen pláčou. Nenechme je plakat. Nebud'me zklamanou láskou blízkých lidí. Kéž jsou tyto svátky obrácením a obnovou naší lásky.

Protože láska není jen prostřený stůl, stromek a vánoční pohádka puštěná v televizi po kolikáté. Láska jsme my. Dejme blízkým sebe. Nejen o svátcích.

A nakonec – Bůh. Nezklamali jsme i jeho? Není rozčarovaný, zraněný, opuštěný?

Kéž jsou tyto svátky také obnovou naší lásky k Němu. Protože láska k Bohu je víc než zpěvy, rituály a oběti. **Láska jsme my! Dejme Bohu sebe!** Nejen o svátcích.

A kdybychom dokázali přiložit své ucho k Božímu srdci, slyšeli bychom v jeho rytmu stále stejná slova:

„miluj mě... miluj mě... člověče, miluj mě.“ Amen.